

Alenka Žužić
Josipa Pupačića 14
51500 Krk

Željko Dminić
tajnik NK Krk
Slavka Nikolića 25b, 51500 Krk

Poštovani gospodine Dminić,

obraćam se ovim dopisom kako bih Vam ukazala na niz iznimno neugodnih, stresnih situacija koje nam se svakodnevno događaju, dugi niz godina, narušavajući naš mir, ugrožavajući našu imovinu i pravo na zaštitu privatnog posjeda. Prije opisa konkretnih situacija koje nam se događaju, želim Vam slikovito prikazati zbog čega se problemi događaju.

Kao što i sami znate pomoćno igralište, na kojem se svakodnevno odvijaju treninzi Nogometnog kluba Krk, nalazi se doslovce „prilijepljeno“ uz našu obiteljsku kuću.

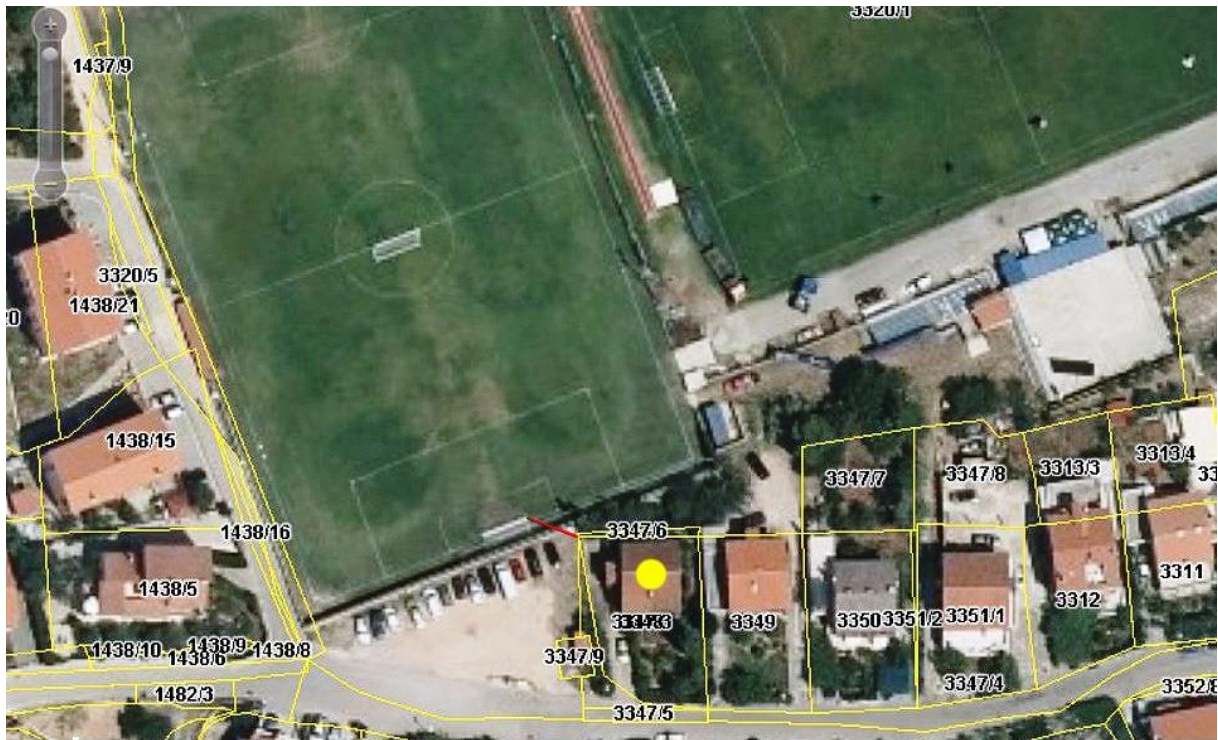
Pomoćno igralište postoji na tom mjestu već odavno. No, do 1997. godine njegov položaj i dimenzije nisu za nas predstavljali nikakav problem, kada je to izgledalo ovako:

Zid pomoćnog igrališta (kao što je prikazano na slici) do tada je bio u ravnini sa glavnim terenom. Početkom 1997. godine taj je zid srušen kako bi se pomoćno igralište proširilo do dimenzija igrališta na kojem će se moći igrati i utakmice.

Vjerujem da smo se tada trebali pobuniti, i zbog nevjerojatne blizine novog zida (koji je od našeg zida u razmaku od svega 20 cm!), ali i zbog činjenice da je pomoćno igralište postalo igralište za koje postoje neka druga pravila (udaljenost gola od ograde, prostor oko samog terena,...). No, Vi kao stručnjak svakako o tome znate puno više.

Nakon tih promjena, slika je trenutno ovakva:

Naša kuća (krov je označen žutom točkom) nalazi se na česticama 3348 i 3347/6. **Crvena crta** na slici prikazuje udaljenost gola od našeg dvorišta (ograde). Udaljenost (kao što sam već spomenula) ograde pomoćnog igrališta i naše ograde je na tome mjestu svega 20 cm! Također, svakako moram napomenuti da je **udaljenost gola od ulaznih vrata u prizemlju otprilike 6 metara!**

Pitam se, kako se moglo dogoditi da se pomoćno igralište proširi tako blizu jedne obiteljske kuće? **Glavno igralište sagrađeno je tako da je propisno sa svih strana udaljeno od kuća u okolici i ne ugrožava nikoga, a koristi se znatno manje od pomoćnog!**

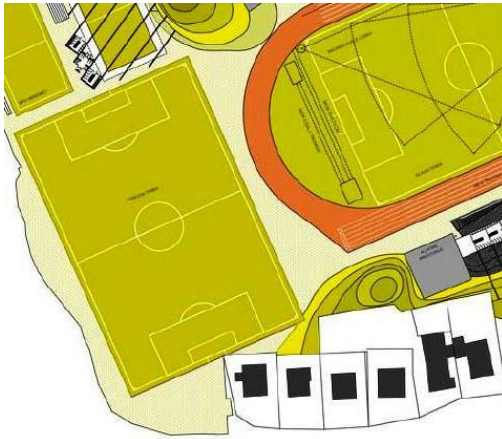
U početku su treninzi bili rjeđi, skupina je bilo manje. No, prije 10 godina za nas su započeli vrlo ozbiljni problemi. Više puta smo zvali odgovorne osobe u Gradu. Tada smo posjetili gospodina Antona Malatestinića koji je pokazao razumijevanje i pokušao situaciju barem djelomično ublažiti podizanjem metalne strukture iznad gola na kojoj je pričvršćena mreža.

Svakako moram napomenuti da smo kao obitelj oduvijek vrlo tolerantni, uvijek izbjegavamo i najmanje sukobe, trudimo se sa susjedima i svima biti u dobrim odnosima. Svakako nismo osobe koje oko sitnica rade probleme. Ali, **situacija zbog koje pišem ovaj dopis je zaista nepodnošljiva.**

Navesti ću Vam samo dio problema koji se događaju na našem posjedu nakon proširenja pomoćnog igrališta:

- **SVAKODNEVNO** lopte padaju u različite dijelove našeg dvorišta, udaraju u zid kuće, prozore, vrata, auto, ogradu na stepenicama ... Bilo je dana kada su lopte (poput rafala) padale u dvorište doslovce jedna za drugom. Lopta padne i igrači dolaze po loptu. Traže je, gaze po vrtu, raslinju, hodaju po terasama, ... Ako se lopta zavuče negdje, slijedi česta scena: nakon treninga trener kaže neka svi odu tražiti loptu. I onda desetak njih gazi navečer po našem posjedu, kopaju po grmlju, ... pridružuje im se ponekad i trener koji stane na naš zid. Najtužnije od svega su situacije kad se to događa kad je netko od nas u dvorištu – ako ništa ne kažemo, oni šecu kao da nas nema, eventualno dobace „Ej! Jeste vidjeli gdje je pala lopta? Ako je našete, bacite je sutra“. Pokušali smo nešto reći, ali je ispod našeg nivoa svađati se sa igračima i trenerom oko nečega što bi oni i sami trebali znati da nije u redu. Jer, kad smo i nešto rekli bilo je trenera koji su nam dobacili: „Tko vam je kriv što vam je kuća kraj igrališta!“, „Šta ste gradili ovdje kuću?“ (naša je kuća tu davno prije pomoćnog, pa i glavnog igrališta). Bilo je puno ružnijih komentara koje zbog dostojanstva svojih roditelja neću ovdje navoditi. **Pitam Vas, je li to u redu?**
- Osim opisane svakodnevnice, koja je nama već dovoljno ozbiljna i stresna, bilo je i ozbiljnijih. Prošle jeseni slažem drva u dvorištu i pogodi me lopta u leđa. Naravno, Vi dobro znate koliko su te lopte teške, tvrde i kolika je jačina tih udaraca na treninzima. A gotovo cijeli trening je upravo napucavanje na gol. I onda čujem nekoga sa igrališta (naravno, par metara su udaljeni od mene): „Oprostite, možete nam baciti loptu preko mreže?“ Da nije žalosno, bilo bi smješno. Pravi primjer groteske.
- Lopta je naravno puno puta udarila u auto. Nekim čudom drveće malo ublaži udarac. No, udubljenje na limu od jednog snažnog udarca platili smo sami, 1600 kn. Jer, kao što se (nadam se) sjećate, zvali smo Vas nakon toga, opisali Vam što se sve događa, rekli ste da razumijete i obećali da možemo biti mirni i da ćete sve riješiti.
- Zimi su treninzi obično od 17 do 21 sat, a ljeti (u kolovozu) traju i do 23 sata na večer. Prije dvije godine lopta je snažno udarila u ulazna vrata u prizemlju i razbila staklo. Čuli smo udarac, vidjeli loptu na donjoj terasi, čuli kako „tamo ti je kod ulaznih vrata!“ no kad smo stigli dole (slučajno smo bili svi gore) već su reflektori bili ugašeni i ostalo je samo razbijeno staklo. Uznemireni, jer ne možemo valjda spavati kraj šupljih ulaznih vrata, stavljamo dasku i sutradan (opet po vlastitom trošku) mijenjamo staklo.
- Prema голу i igralištu, na našoj kući gledaju dva prozora. Srećom (malo crnog humora) da nam balkon ne gleda na pomoćno igralište. Puno se puta dogodilo da lopta snažno udari u grilje tih prozora. Naravno, mi ne možemo kao svi normalni ljudi danju otvoriti grilje, pa tako ih i zimi uvijek moramo držati zatvorene. Meni se osobno dogodilo da sa nekoliko puta stajala u sobi pokraj prozora kada je lopta zatresla grilje. Zamislite što bi se dogodilo da su grilje bile otvorene (što bi svakako trebalo napraviti ujutro zbog svjetla, ovakva situacija nije zdrava), a da sam ja bila kraj stakla. Lopta bi udarila u staklo i mene, ili nekog drugog tko bi se u tom trenutku tamo našao jer eto, krećemo se po kući.

Mogla bih Vam ja nabrajati i dalje, ali tu ću se zaustaviti. Mislim da je slika jasna i da dovoljno opisuje stres koji se događa svakodnevno već deset godina.

Podizanje mreže iznad gola je djelomično popravilo situaciju. Lopta, iako manje nego kad visoke mreže nije bilo, i dalje često zaluta kod nas. **Ali nažalost, ta se mreža ne održava.** Trenutno je puna rupa, razderana, sa savijenim stupovima, odvojena o konstrukcije, tako da kroz nju lopte prolaze kao poput lagane zavjese. No prije toga, još jednom napominjem (vraćajući se na vrijeme prije proširenja pomoćnog igrališta) da ne razumijem kako se teren (i gol) toliko mogao približiti našoj kući. Slika lijevo preuzeta je sa mrežnih stranica Grada Krka, opisuje „Projekt novog

sportskog centra“. Pogledajte poziciju gola i naše dvorište, ogradu, blizinu. Da je taj prošireni dio iskorišten za nešto drugo, a gol ostao gdje je bio, ne bi do ovoga došlo.

Vjerujem da ćete se složiti da ni Vi, kao ni treneri Kluba, igrači ili bilo koji drugi građanin, ne bi voljeli niti tolerirati u svojem dvorištu i kući sve probleme koje sam Vam opisala.

Ovaj dopis je jako opširan i dug, ali nisam mogla biti sažetija jer opisujem dugi niz godina i problema.

Zato Vas molim za rješenje problema kako bi suživot Kluba, sporta i nas bio ugodan, da sport nastavi sa svojim uspjesima, ali da i mi možemo mirno živjeti na našem posjedu. Unaprijed Vam zahvaljujem na pronalaženju rješenja. Na kraju dokumenta Vam prilažem i nekoliko fotografija trenutnog stanja mreže.

U Krku, 19. srpnja 2017.

Alenka Žužić, mag. educ. math. et inf.

Dostavljeno:

1. Željko Dminić, tajnik Nogometnog kluba Krk
2. Čedomir Miler, zamjenik gradonačelnika Grada Krka

Privitak:

- fotografije trenutnog stanja zaštitne mreže

